

Odpor vůči Istanbulské Úmluvě je projevem prázdnoty takzvaných konzervativců

Popis

Odmítnutí Istanbulské Úmluvy ze strany Senátu dobře odhaluje, nakolik falešná je politika, která se v Česku prostě nedá prohlásit za konzervativní. Její náplň je práce s dezinformacemi s cílem vytvořit iluzivní dojem kulturního rozvratu.

Istanbulská Úmluva neprošla Senátem. Úmluva Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácím násilí, jak zná celá její náplň, je od svého vzniku terčem dezinformační kampaně, která nachází silnou odezvu zejména v době konzervativních kruzí.

Česko jako republika po odmítnutí ratifikace zůstává spolu s Bulharskem, Maďarskem, Litvou a Slovenskem země, která ani v deseti letech od jejího podpisu Úmluvu nestrádala. Argumenty odporců jsou přitom ve všech státech podobné a jsou redukovány na několik jednotlivostí, jejichž vyvrácení je poměrně jednoduché.

Istanbulská Úmluva přináší celou řadu zlepšených postavení obětí násilí, ať už se jedná o děti, ženy, muže nebo o osoby, které se identifikují jiným způsobem. Zahrnuje také ukotvení pomoci obětem, edukaci policistů i soudců. Nedávno rozsudky navíc dokazují, že naše soudy sexuální násilí namáhavě zejména proti dětem a dospívajícím adekvátně trestat nedokážou.

Kulturní válka?

Kritika Istanbulské Úmluvy totiž ve skutečnosti není racionálním opozičním postojem, nýbrž prostě jen bojem proti domnělým dekadentním hodnotám Západu. Kritici ani žádný logický důvod a formulace nenabízejí, jejich postoj je zpravidla motivován ideologickým fundamentalismem.

Úmluva chvilku násilí na ženách jako tichý boj. Má dojít k převládání mužů a chlapců, uvedla loni v srpnu senátorka Jitka Chalánková (TOP 09). Tato absurdní představa o Úmluvě ve dvou větách vystihuje přemýšlení v kruzích

kteř samy sebe označují za konzervativní. Jejich kritika však předevede odhaluje nedostatečnou znalost dokumentu.

Istanbulská smlouva skutečně vychází z faktu, že primárními oblastmi domácího násilí jsou ženy. To ostatně dokládají i statistiky. Smluvní strany však vyžadují ochranu dalších skupin osob, a to včetně mužů nebo seniorů. Podobně nesmyslným tvrzením je, že sociálnímu umění odebrání dětí. To však bude nadále pouze pravomocí soudu. Podobně se tak objevily hoaxy o zřizování Velikonoc, výročních stromků nebo lidových pánů.

Hlavním tahákem politiků, kteří chtějí získat levnější hlasy, je pojem gender. Přesně skoro jako zakladadlo. Gender neoznačuje biologickou pohlaví, jako je muž a žena, ale pohlavní identitu jako sociální konstrukt. Jinými slovy jde o označení toho, jak člověk vnímá sám sebe.

Kultura dezinformace

Na základě základního nepochopení rozdílu mezi biologickou identitou a sociální uvědoměním vznikla celá řada tvrzení o smlouvě, která přesně jako vtip. Ve skutečnosti jim však mnozí lidé věří.

Kritici tak přikládají světu apokalyptickou vize o tom, že clem smlouvy je smazání biologických rozdílů mezi muži a ženami (až u toho znamená cokoli) a že dohromady zavede volbu genderových identit, ze kterých si budou moci děti vybrat.

Když jsem se nad tímto matem důležitě zamyslela, přišlo mi skoro až nepatřičně pokoušet se vysvětlit obsah smlouvy, která slouží k posílení práva osob. Podobně zbytečně mi připadlo i vyjasňování rozdílu mezi biologickým pohlavím (sex) a gender.

Je však zřejmé, že politici, kteří pomocí zvrácené a nesmyslné argumentace proti tomuto dokumentu bojují, nemají jakkoliv jiný smysluplný téma a debata nad Istanbulskou smlouvou jim otevře poslední přání a itost k tomu, jak se zviditelnit.

Autorkou článku, který najdete na stránkách [Denku referendum](#) je Daniela Ostrá, politoložka a mástopředsedkyně Sociální demokracie.

Datum vytvoření

26.01.2024